

To přece není můj osud

Zdeněk Olšan

Byla sobota ráno a já se vzbudil o něco dřív než ostatní. Využil jsem toho, že všichni ještě spí, vzal jsem si z kuchyně sušenky a zapnul počítač. Prostě víkendová pohoda. Postupně se vzbudil zbytek rodiny a po snídani jsem dostal na výběr: buď si hned začnu dělat úkoly, nebo pojedu s mámou na nákup. Rodičům se má pomáhat, takže jsem dlouho nepřemýšlel a v hlavě se mi už rýsoval plán, jak si do vozíku nenápadně propašuji něco dobrého. “Obuj se, vem si s sebou mobil a pokud si chceš něco koupit, tak si vem i peněženku. A hlavně nezapomeň na deštník, ve zprávách hlásili, že bude pršet,” řekla máma. Abych se po cestě nenudil, tak jsem si vzal navíc ještě svoji oblíbenou NERFku, které říkám Žolder. Máma narychlo dopila kávu a jelo se.

Zaparkovali jsme u Kauflandu, a zatímco máma lovila z auta nákupní tašky, já vyrazil s desetikorunou pro vozík. Procházím kolem KiKu a najednou vidím, jak se vevnitř za sklem začalo blýskat. Plastové figuríny se úplně roztavily. Lidi začali křičet a zmateně utíkat ven z obchodu. V rohu prodejny se objevila velká energetická bublina, která vzápětí zmizela, její obrysy vypálili do zdi díru a roztavená podlaha popraskala. Uprostřed toho všeho se objevil vysoký muž, podle vypracovaných bicepsů nějaký kulturista. Zamířil k věšákům s pánským oblečením, něco tam pokradl a hodil to na sebe. Stál jsem pořád před KiKem a nevěřícně na to koukal jako vyoraná myš. Ten chlap si chladným pohledem prošel všechno kolem, a když jeho oči dorazili ke mně, zarazil se. V tu chvíli mi došlo, že je zle. Svalovec si to namířil směrem ke mně a já se rozhlédl, jestli někde nevidím mámu. Ale nikde jsem ji neviděl, asi už byla v Kauflandu a čekala na mě a nákupní vozík. Já měl ale jiné starosti, než abych sháněl vozík. Nasedl jsem na kolo a snažil se ujet. Bylo nad slunce jasnější, že jsem se stal terčem stroje z budoucnosti, který sice vypadá jako člověk, ale ve skutečnosti je to robot. Byl to terminátor model 1 0 1. Šlápl jsem do pedálů a přes rameno koukl za sebe, jestli mi je v patách. Svalovec byl jen pár metrů za mnou, už natahoval ruku dopředu, ale namísto toho, aby se na mě vrhnul, vtrhnul do drogerie rovnou ke stojánku se slunečními brýlemi.

Zatímco si terminátor vybíral brýle, já se snažil dostat co nejdál. Nejspíš se nevěděl rozhodnout, které mu sluší nejvíce, proto jsem získal poměrně slušný náskok. Ostatně, výběr brýlí tam měli celkem velký. Ale nakonec si přece jen jedny s hodně tmavými skly nasadil na nos a hurá za mnou. Ztěžkly mi nohy, a ať jsem se snažil sebevíc, nehnul jsem se z místa. Kouknu, na čem to sedím, a nevěřím vlastním očím! To přece není moje kolo! To mně mohlo dojít hned, že jsme s mámou jeli autem a moje kolo parkuje doma v garáži! Teď jsem tady seděl na jakémsi polorozpadlém odrážedle a šoupal nohama o zem. Okamžitě jsem vyskočil a rychle běžel, co mi síly stačily. Stroj za mnou. Aby toho nebylo málo, rozpršelo se. Vytáhl jsem z kapsy skládací deštník a rozložil ho. V duchu jsem se snažil přesvědčit sám sebe, že to zvládnou. Ale když jsem se podíval na to, co držím v ruce, znejistěl jsem. To přece není můj deštník! To je papírový deštníček do party pitíčka! To snad ne! Co je tohle za den? Pršelo pořád víc a víc a já měl najednou pocit, že mám nohy mokré od bláta. Kouknu dolů a nechápu. To přece nejsou moje boty! Na nohách jsem měl o dvě čísla větší pantofle. V tom bych neutekl ani šnekovi. Odkopl jsem pantofle do příkopu a běžel dál bosý. Terminátorovi zřejmě déšť nevadil, protože byl pořád za mnou. Mezera mezi námi se stále zmenšovala. Moje situace byla stále beznadějnější. Ale neměl jsem v úmyslu se vzdát. Instinktivně jsem vytáhl z kapsy nabitého Žoldera a namířil na terminátora. Chci zmáčknout spoušť, ale co to? To přece není můj Žolder! Byl to banán! Vzpomněl jsem si na bratra a jeho hlášku: “Nice banana.” Pomyslel jsem si: “Seš sice pěkněj chutnej banán, ale seš mi k ničemu.” Kousnul jsem do banánu a zbytek hodil robotovi pod nohy v naději, že uklouzne na slupce. Ani to s ním nehnulo. A tak jsem běžel dál podél silnice směrem k autobusové zastávce, ke které zrovna přijížděl autobus. Celý zadýchaný jsem nastoupil a s hrůzou sledoval, jak svalovec s brýlemi běží za autobusem. Snad ho to brzy omrzí, snad nebude rychlejší než bus... “Hej, mladej, nemáš jízdenku!” hulákal na mě řidič. No jo, jízdenka. Vrátil jsem se dopředu k řidiči a lovil z kapsy peněženku. Ale ne, už zase. To přece není moje peněženka! To je bratrova sbírka Minecraft samolepek! S pochybami jsem se podíval na řidiče, jestli mi prodá jízdenku za Kartičku s Creeperem, ale řidič Creepera nechtěl. Asi ho už měl. Zkusil jsem mu nabídnout i Steeva nebo Skeletona, ale neúspěšně. Naštěstí se nade mnou slitovala jedna

hodná starší paní a dala mi dvacet korun. Řidič byl spokojen a já jsem se s jízdenkou a hrůzou v očích přesunul dozadu na pětku. Vzpomněl jsem si na mámu, aspoň, že ona je v bezpečí. V hlavě jsem uvažoval: “Terminátor má mamku beztak taky na seznamu na odkráglování. Takhle ho od ní aspoň odlákám.” Nic netušící máma si mezitím vzala malý košík a v klidu si kupovala máslo v akci za padesát čtyři devadesát. Já jsem seděl mokrý, bez deštníku, bez bot, bez NERFky, bez peněženky a bez sil v autobuse a šel po mně stroj z budoucnosti. V tom mi to došlo: “Máma, musím jí zavolat, ať ví, co se děje a taky aby mi koupila brambůrky.” Vytáhl jsem z kapsy mobil a začal ťukat čísla 778... Počkat, co to je?! To přece není můj mobil! Z jakého důvodu jsem si vzal místo mobilu kalkulačku? Ale než jsem si na ní stihl vypočítat kolik je $1 \div 52 + 12 \times 5^{1984}$ [čti: jedna děleno padesáti dvěma plus dvanáct krát pět na tisíc devět set osmdesátou čtvrtou], terminátor doběhl autobus a jedním skokem se dostal na jeho střechnu. Ozvala se rána a strop se začal trhat jako papír. Dírou ve stropě skočil terminátor rovnou doprostřed uličky. Vyděšení cestující si mysleli, že jde o nějakého drsného revizora a se strachem mu začali ukazovat svoje jízdenky. Stroj však o jízdenky nejevila zájem. Během chvilky byl u mě. Chytil mě za ruku a silně mnou trásl. Tohle přeci nemůže být můj konec! Nebo jo? Trásl mi rukou víc a víc a volal na mně: “Vstávej, vstávej!” Divné bylo, že mně hlas úplně jako máma. Asi jí už odkrágloval, když má její hlas. To totiž terminátoři umí napodobit hlas každého, koho se dotknou. Byl jsem zdrcený. Teď je řada na mně. Ale terminátor mě asi nechtěl hned zabít, jen mi svíral ruku a jako zaseklá gramofonová deska opakoval: “Vstávej, vstávej!”

Probral jsem se. Byl sem doma ve své posteli, máma stála nade mnou, pořád mi trásla rukou a volala, ať už konečně vstávám. Bylo fajn ji vidět. Chvilí mi trvalo, než jsem pochopil, že to celé byl jenom sen. “Všichni jsou už dávno vzhůru, jenom ty ještě spíš,” řekla. “Že ty jsi koukal do noci na film?” “Jo, na Termouše, přiznávám,” odpověděl jsem. “Tak se pojď nasnídat a pak máš na vybranou: buď si půjdeš hned dělat úkoly, nebo můžeš se mnou na nákup.” Jako bych to už někde slyšel. “Víš co, mami, budu se učit, nasolili nám těch úkolů nějak moc.” “Tak dobrá, jak chceš,

koupím ti něco dobrého,” řekla máma, nasadila si sluneční brýle a dodala:
“Já se vrátím!”